KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 5.11.2018 r.
COM(2018) 724 final

2018/0374 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnej Rady ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, w związku z planowanym przyjęciem regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnej Rady ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi umową o partnerstwie gospodarczym („państwa SADC UPG)", z drugiej strony, w związku z planowanym przyjęciem regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony (UPG UE-SADC)

Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, („Umowa") ma na celu:

a) przyczynianie się do zwalczania i wyeliminowania ubóstwa poprzez ustanowienie partnerstwa w handlu spójnego z celem zrównoważonego rozwoju, milenijnymi celami rozwoju (MCR) i umową z Kotonu;

b) wspieranie integracji regionalnej, współpracy gospodarczej oraz dobrych rządów, aby ustanowić i wdrożyć skuteczne, przewidywalne i przejrzyste regionalne ramy prawne dla handlu i inwestycji pomiędzy Stronami i państwami SADC UPG;

c) wspieranie stopniowej integracji państw SADC UPG z gospodarką światową, zgodnie z ich wyborami politycznymi i priorytetami rozwoju;

d) wzmacnianie potencjału państw SADC UPG w zakresie polityki handlowej i zagadnień związanych z handlem;

e) poprawa warunków do zwiększania inwestycji i rozwoju inicjatyw sektora prywatnego oraz poprawa możliwości zaopatrzenia, konkurencyjności i wzrostu gospodarczego w państwach SADC UPG; oraz

f) wzmacnianie istniejących więzi pomiędzy Stronami na zasadzie solidarności i obopólnego interesu.

Umowę stosuje się tymczasowo między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Botswaną, Lesotho, Namibią, Eswatini i Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, od dnia 10 października 2016 r. oraz między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Mozambikiem, z drugiej strony, od dnia 4 lutego 2018 r.

2.2. Wspólna Rada

W art. 100 Umowy ustanawia się Wspólną Radę i postanawia się, że „nadzoruje [ona] wdrażanie niniejszej Umowy i administruje nim".

Art. 101 Umowy stanowi, że Wspólna Rada składa się z jednej strony z właściwych członków Rady UE oraz właściwych członków Komisji Europejskiej lub ich przedstawicieli oraz z drugiej strony z właściwych ministrów państw SADC UPG lub ich przedstawicieli.

Zadaniem Wspólnej Rady jest m.in. ustanowienie własnego regulaminu wewnętrznego i regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

W art. 102 Umowy przewidziano, że Wspólna Rada podejmuje decyzje w drodze konsensusu i że decyzje te są wiążące dla Stron.

2.3. Planowany akt Wspólnej Rady

Podczas swojego pierwszego posiedzenia Wspólna Rada ma przyjąć decyzje w sprawie regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju („planowany akt").

Celem planowanego aktu jest ustanowienie zasad dotyczących organizacji i działania Wspólnej Rady i Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji Rady określa stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnej Rady ustanowionej na mocy UPG UE-SADC w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

Strony Umowy omówiły brzmienie regulaminów wewnętrznych i uzgodniły, z zastrzeżeniem unijnych procedur podejmowania decyzji, że regulaminy te powinny zostać przyjęte na pierwszym posiedzeniu Wspólnej Rady, które jest przewidziane na pierwsze półrocze 2019 r.

Załączone regulaminy wewnętrzne są w swej treści bardzo podobne do regulaminów wewnętrznych odnoszących się do innych umów o partnerstwie gospodarczym lub innych umów handlowych.

Regulaminy wewnętrzne mają zasadnicze znaczenie dla uzupełnienia ram instytucjonalnych Umowy, a tym samym dla zapewnienia sprawnego wdrażania Umowy.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy".

Pojęcie „akty mające skutki prawne" obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które na mocy prawa międzynarodowego nie są wiążące, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii"[1].

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólna Rada jest organem utworzonym na mocy umowy, a mianowicie UPG UE-SADC.

Akt, który Wspólna Rada ma przyjąć, jest aktem mającym skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 102 ust. 2 Umowy.

[1] Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61-64.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych Umowy.

W związku z tym proceduralną podstawę prawną decyzji, której dotyczy wniosek, stanowi art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na mocy art. 218 ust. 9 TFUE zależy w pierwszej kolejności od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie charakter pomocniczy, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do wspólnej polityki handlowej.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 207 TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 207 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

2018/0374 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnej Rady ustanowionej na mocy Umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, w związku z planowanym przyjęciem regulaminu wewnętrznego Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) objętymi umową o partnerstwie gospodarczym, z drugiej strony, została podpisana przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie w dniu 10 czerwca 2016 r.[2] („Umowa”). Umowę stosuje się tymczasowo od dnia 10 października 2016 r. między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Botswaną, Lesotho, Namibią, Eswatini i Republiką Południowej Afryki, z drugiej strony, oraz od dnia 4 lutego 2018 r. między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Mozambikiem, z drugiej strony.

(2) Zgodnie z art. 102 ust. 1 Umowy Wspólna Rada może podejmować decyzje dotyczące wszystkich kwestii objętych niniejszą Umową. Zgodnie z art. 101 ust. 3 lit. h) oraz i) Wspólna Rady ustanawia swój regulamin wewnętrzny i regulamin wewnętrzny Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

(3) Podczas swojego pierwszego posiedzenia Wspólna Rada ma przyjąć decyzje w sprawie swojego regulaminu wewnętrznego oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju.

(4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnej Rady, gdyż planowana decyzja Wspólnej Rady będzie wiążąca dla Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na pierwszym posiedzeniu Wspólnej Rady, opiera się na projekcie decyzji Wspólnej Rady w sprawie regulaminu wewnętrznego

[2] Umowa o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwami SADC UPG, z drugiej strony (Dz.U. L 250 z 16.9.2016, s. 3).

Wspólnej Rady oraz regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu i Rozwoju, dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący